

EVE

PREJ

Sedim pri zajtrku v jedilnem kotu in pijem kakav, ko zazvoni telefon. Zamišljena sem, strmim ven na trato, ki je zdaj, v primežu zgodnje jeseni, polna listja. Večinoma je mrtvo, le nekateri listi se še vedno brez življenja oklepajo dreves. Je pozno popoldne. Nebo je oblačno, temperature so se skokovito spustile na štiri do deset stopinj. Pomislim, da nisem pripravljena na to, in se sprašujem, kam za božjo voljo je šel čas. Zdi se, da smo še včeraj pozdravljali pomlad in že trenutek za tem poletje.

Prestraši me telefon in prepričana sem, da je telefonska prodaja, zato se sprva ne trudim vstati s svojega mesta. Uživam v zadnjih nekaj urah tišine, ki jih imam, preden skozi vhodna vrata prihrumi James in vdre v moj svet, in zadnja stvar, ki si jo

želim, je zapravljanje dragocenih minut s poslušanjem govora telefonskega prodajalca, ki ga bom zagotovo zavrnila.

Zoprni glas telefona zamre in se nato znova oglasi. Oglasim se samo zato, da bi prenehal.

„Prosim?“ vprašam nejevoljno, medtem ko zdaj stojim sredi kuhinje in se z bokom naslanjam na kuhinjski otok.

„Ga. Dennett?“ vpraša ženska. Za trenutek pomislim, da bi ji rekla, da ima napačno številko, ali da bi njen prodajni govor zatrla v kali s preprostim *me ne zanima*.

„Pri telefonu.“

„Ga. Dennett, tukaj Ayanna Jackson.“ To ime sem že slišala. Nikoli je nisem srečala, vendar je bila že več kot leto dni stalnica v Mijinem življenju. Kolikokrat sem slišala Mio izreči njeno ime: *Z Ayanno sva počeli to ... z Ayanno sva počeli ono ...* Pojasnjuje, kako pozna Mio, kako poučujeta skupaj v alternativni srednji šoli v mestu. „Upam, da vas ne motim,“ reče.

Pridem do sape. „O, ne, Ayanna, ravno sem prišla skozi vrata,“ se zlažem.

Mia bo čez mesec dni dopolnila petindvajset let: 31. oktobra. Rodila se je na noč čarovnic, zato sklepam, da Ayanna kliče glede tega. Moji hčerki bi rada priredila zabavo – zabavo presenečenja?

„Ga. Dennett, Mia danes ni prišla v službo,“ reče.

Tega nisem pričakovala. Potrebujem trenutek, da se zberem. „No, gotovo je bolna,“ odgovorim. Moja prva misel je, da

PRIJDA PUNČKA

krijem hčerko; gotovo ima tehten razlog, zakaj ni prišla na delo ali sporočila, da je ne bo. Moja hči je svobodnega duha, vendar je tudi zanesljiva.

„Ali se vam ni oglasila?“

„Ne,“ rečem, vendar to ni nič nenavadnega. Mine več dni, včasih tednov, ne da bi govorili. Vse od iznajdbe elektronske pošte je najina najboljša oblika komunikacije postala posredovanje raznih trivialnih sporočil.

„Poskušala sem jo priklicati na domači telefon, vendar se ne oglasi.“

„Ali ste pustili sporočilo?“

„Več sporočil.“

„In ni poklicala nazaj?“

„Ne.“

Žensko na drugi strani poslušam le napol. Strmim skozi okno, opazujem sosedove otroke, ki stresajo slabotno drevo, da se nanje usipa preostalo listje. Otroci so moja ura; ko se pojavijo na dvorišču, vem, da je pozno popoldne, šole je konec. Ko spet izginejo v hišo, je čas za večerjo.

„Na njen mobilni telefon?“

„Tako se oglasi telefonski predal.“

„Ali ste ...“

„Pustila sem sporočilo.“

„Ali ste prepričani, da ni sporočila odsotnosti?“

„Vodstvu se ni oglasila.“

Skrbi me, da bo Mia v težavah. Skrbi me, da jo bodo

odpustili. Dejstvo, da je morda že v težavah, mi še ni prišlo na misel.

„Upam, da vam to ni povzročilo prevelikih težav.“

Ayanna pojasni, da učenci, ki jih Mia uči prvo šolsko uro, niso o njeni odsotnosti obvestili nikogar od učiteljev, tako da je šele drugo uro pricurjla vest: Gdč. Dennett danes ni in ni zamenjave. Ravnatelj je odšel dol in vzdrževal red, dokler niso poklicali zamenjave; na stenah je z Mijinimi preplačanimi umetniškimi zalogami, tistimi, ki jih je kupila sama, ko je vodstvo reklo ne, našel načečkan tolpaški grafit.

„Ga. Dennett, ali se vam ne zdi to čudno?“ vpraša. „To ni podobno Mii.“

„Oh, Ayanna, prepričana sem, da ima dober izgovor.“

„Na primer?“ vpraša.

„Poklicala bom bolnišnice. V njeni okolici je ...“

„To sem že naredila.“

„Potem pa njene prijatelje,“ rečem, vendar ne poznam nikogar od Mijinih prijateljev. Mimogrede sem slišala imena, kot so Ayanna in Lauren, in vem, da je tu zimbabvejski študent s študentsko vizo, ki ga bodo poslali nazaj, kar se Mii zdi povsem krivično. Vendar jih ne *poznam* in priimkov ali kontaktnih podatkov ni lahko najti.

„To sem že naredila.“

„Prikazala se bo, Ayanna. To je samo nesporazum. Za to lahko obstaja milijon razlogov.“

„Ga. Dennett,“ reče Ayanna in takrat me zadene spoznanje:

PRIDNA PUNČKA

nekaj je narobe. Zadene me v trebuh in prva misel sem jaz v sedmem ali osmem mesecu nosečnosti z Mio, ko njeni krepki udi brcajo in udarjajo tako močno, da se skozi kožo pojavijo obrisi njenih drobnih stopal in rok. Izvlečem barski stolček, se usedem za kuhinjski otok in si mislim, da bo imela Mia kot bi mignil petindvajset let in nisem še niti pomislila na darilo. Nisem načrtovala zabave ali predlagala, da vsi, James, Grace in Mia, rezerviramo elegantno večerjo v mestu.

„Kaj torej predlagate, da naredimo?“ vprašam.

Na drugi strani linije se zasliši vzdih. „Upala sem, da boste rekli, da je Mia z vami,“ reče.

GABE

PJEJ

Ko pripeljem do hiše, je že tema. Iz angleškega tudorskega doma na z drevesi obdano ulico svetijo luči. V hiši vidim zbirko ljudi, ki čakajo name. Tam je sodnik, ki hodi gor in dol, in ga. Dennett, ki sedi na robu oblazinjenega sedeža in iz kozarca pije nekaj, kar je videti alkoholno. Tam so uniformirani policisti in še ena ženska, temnolaska, ki pokuka skozi prednje okno, ko se po polžje ustavim na ulici ter zavlačujem s svojim veličastnim prihodom.

Dennettovi so kot vse družine vzdolž chicaškega North Shora, niza predmestij, ki obdajajo Michigansko jezero severno od mesta. So nesramno bogati. Nič čudnega, da zavlačujem na prednjem sedežu svojega avtomobila, medtem ko bi se moral z bremenom, ki naj bi ga nosil, odpraviti do mogočnega doma.

PRIDNA PUNČKA

Pomislim na načelnikove besede, preden mi je dodelil primer: *Tega ne zavozil*. Iz varnega in toplega kotička svojega razpadajočega avtomobila premerim veličasten dom. Na zunaj ni tako mogočen, kot si predstavljam, da je v notranjosti. Ima ves šarm starega sveta, ki ga ponuja angleška tudorska hiša: lesen tramovi in ozka okna ter strma streha. Spominja me na srednjeveški grad.

Čeprav so me strogo posvarili, naj vse skupaj obdržim zase, bi moral biti počaščen, da je načelnik ta odmevni primer dodelil meni. Vendar se iz nekega razloga ne počutim tako.

Odpravim se do vhodnih vrat, pot presekam čez trato do pločnika, ki me povede po dveh stopnicah, in potrkam. Mrzlo je. Medtem ko čakam, roke vtaknem v žepe, da bi ostale tople. V svojih vsakodnevnih oblačilih – kaki hlačah in polo majici, ki sem jo skrtil pod usnjen jopič – se počutim izjemno neumestno, ko me sprejme eden najbolj vplivnih sodnikov v okrožju.

„Sodnik Dennett,“ rečem in se povabim naprej. Obnašam se bolj avtoritativno, kot se počutim, in kažem sledi samozavesti, ki jo moram hraniti nekje na varnem za trenutke, kot je ta. Sodnik Dennett je mož precejšnje velikosti in veljave. Če bom to zavozil, bom v najboljšem primeru ostal brez službe. Ga. Dennett vstane s stola. S svojim najbolj omikanim glasom ji rečem: „Prosim, sedite,“ medtem ko se druga ženska, iz svoje prehodne raziskave predvidevam, da Grace Dennett – mlajša ženska v dvajsetih ali zgodnjih tridesetih letih – pridruži sodniku Dennettu in meni na mestu, kjer se konča veža in se začne dnevna soba.

„Inšpektor Gabe Hoffman,“ rečem brez public, ki bi jih morda pričakovali pri predstavljanju. Ne nasmehnem se in ne ponudim roke. Dekle pove, da je dejansko Grace, za katero iz svojega predhodnega dela vem, da je odvetnica v pravni pisarni Dalton & Meyers. Dovolj je že intuicija, da vem, da mi že od začetka ni všeč; obdaja jo pridih vzvišenosti, zviška gleda na moja delavska oblačila in v njenem glasu je cinizem, ob katerem me zmrazi.

Ga. Dennett spregovori, njen glas ima še vedno močan britanski naglas, čeprav iz predhodnega iskanja dejstev vem, da je v Združenih državah od svojega osemnajstega leta. Zdi se panična. To je moj prvi vtis. Njen glas je cvileč, njeni prsti se igrajo z vsem, kar jim je na dosegu. „Moja hčerka je pogrešana, inšpektor,“ izblebeta. „Njeni prijatelji je niso videli. Niso govorili z njo. Kličem jo na mobilni telefon, puščam sporočila.“ Besede se ji zatikajo in obupano se trudi, da ne bi zajokala. „Odšla sem v njeno stanovanje, da bi preverila, ali je tam,“ reče in nato prizna, „odpeljala sem se vse do tja, a me njen stanodajalec ni spustil noter.“

Ga. Dennett je dih jemajoča ženska. Ne morem si pomagati, da ne bi strmel v njene dolge svetle lase, ki ji nerodno padajo čez očitno sled dekolteja, ki kuka skozi njeno bluzo, kjer je pustila odpet zgornji gumb. Videl sem že njene fotografije, ko stoji poleg svojega moža na stopnicah sodišča. Vendar se fotografije niso mogle primerjati s pogledom na Eve Dennett v živo.

„Kdaj ste nazadnje govorili z njo?“ vprašam.

PRIDNA PUNČKA

„Prejšnji teden,“ reče sodnik.

„Ne prejšnji teden, James,“ reče Eve. Postane, zavedajoč se nejevoljnega izraza na moževem obrazu, ker ga je prekinila, preden nadaljuje. „Teden pred tem. Morda celo pred tremi tedni. Takšen je naš odnos z Mio – včasih ne govorimo več tednov.“

„Torej to ni neobičajno?“ vprašam. „Da je nekaj časa ne slišite?“

„Ne,“ prizna ga. Dennett.

„Kaj pa vi, Grace?“

„Govorili sva prejšnji teden. Samo na hitro. Mislim, da v sredo. Mogoče četrtek. Da, bil je četrtek, ker je poklicala in sem bila na poti na sodišče na zaslišanje za zahtevo o umiku dokazov.“ To navrže zraven, da bi vedel, da je odvetnica, kakor da tega ne bi že izdala črtast blazer in usnjena aktovka poleg njenih nog.

„Kaj neobičajnega?“

„Samo Mia kot Mia.“

„In kaj to pomeni?“

„Gabe,“ poseže vmes sodnik.

„Inšpektor Hoffman,“ vzvišeno izjavim. Če ga moram jaz klicati *sodnik*, me lahko on kliče *inšpektor*.

„Mia je zelo neodvisna. Deluje v svojih okvirih.“

„Torej je vaša hči domnevno pogrešana od četrтка?“

„Priateljica je včeraj govorila z njo, videla jo je v službi.“

„Ob kateri uri?“

„Ne vem ... ob 3.00 popoldne.“

Pogledam na svojo uro. „Torej je pogrešana sedemindvajset ur?“

„Ali je res, da ne velja za pogrešano, dokler je ni oseminštirideset ur?“ vpraša ga. Dennett.

„Seveda ne, Eve,“ z omalovažujočim tonom odgovori njen mož.

„Ne, gospa,“ rečem. Poskušam biti izjemno prijazen. Ni mi všeč, kako jo mož ponižuje. „Pravzaprav je prvih oseminštirideset ur pri primerih pogrešanih oseb najbolj kritičnih.“

Zraven vskoči sodnik. „Moja hči ni pogrešana. *Zatavala* je. Počne nekaj nepremišljenega in nevestnega, nekaj neodgovornega. Vendar ni *pogrešana*.“

„Vaša milost, kdo je zadnji videl vašo hčer, preden je – sem duhovitež, zato moram reči – *zatavala*?“

Odgovori ga. Dennett. „Ženska po imenu Ayanna Jackson. Z Mio sta sodelavki.“

„Ali imate njeno številko?“

„Na listu papirja. V kuhinji.“ Pokimam proti enemu od policistov, ki se odpravi ponj v kuhinjo.

„Ali je Mia to že kdaj naredila?“

„Ne, nikakor ne.“

Ampak telesna govorica sodnika in Grace Dennett pravi drugače.

„To ni res, mama,“ ji očita Grace. Pričakujoče jo pogledam. Odvetniki se radi poslušajo. „Ob petih ali šestih različnih

PRIDNA PUNČKA

priložnostih je Mia izginila iz hiše. Noč je preživela ob kdo ve čem in z kdo ve kom.“

Da, pomislim sam pri sebi, Grace Dennett je mrha. Grace ima temne lase kot njen oče. Ima materino višino in očetovo postavbo. Slaba mešanica. Nekateri bi jo imenovali postava v obliki peščene ure; najbrž bi jo tako imenoval tudi jaz, če bi mi bila všeč. Namesto tega ji rečem debelušna.

„To je povsem drugače. Bila je v srednji šoli. Bila je malce lahkoverna in objestna, ampak ...“

„Eve, ne delaj iz muhe slona,“ reče sodnik Dennett.

„Ali Mia pije?“ vprašam.

„Ne veliko,“ reče ga. Dennett.

„Eve, kako veš, kaj počne Mia? Redko govorita.“

Roko si ponese k obrazu, da bi si obrisala smrkav nos, in za trenutek sem tako osupel nad velikostjo kamna na njenem prstu, da ne slišim Jamesa Dennetta, ki blebeta o tem, kako je njegova žena poklicala Eddieja – pomisli, zdaj sem osupel nad tem, da sodnik ne le, da je z mojim šefom na ti, ampak ga kliče tudi z *vzdevkom* – preden je on prišel domov. Sodnik Dennett je prepričan, da se njegova hči zabava in da ni nobene potrebe po vpletanju policije.

„Mislite, da to ni primer za policijo?“ vprašam.

„Nikakor ne. To je družinska zadeva.“

„Kakšna je Mijina delovna etika?“

„Kako, prosim?“ ostro vpraša sodnik, medtem ko se mu na čelu pojavijo gube, ki jih nejevoljno zgladi z roko.

„Njena delovna etika. Ali ima dobre zaposlitvene reference? Ali že kdaj ni prišla v službo? Ali pogosto javi odsotnost, trdi, da je bolna, ko ni?“

„Ne vem. Ima službo. Plačana je. Sama se preživlja. Ne zastavljam vprašanj.“

„Ga. Dennett?“

„Svoje delo ima rada. Obožuje ga. Vedno je želela poučevati.“

Mia je učiteljica likovne vzgoje. V srednji šoli. To si zabeležim v svoje zapiske kot opomnik.

Sodnika zanima, ali se mi zdi to pomembno. „Morda,“ odgovorim.

„Zakaj?“

„Vaša milost, samo poskušam razumeti vašo hčer. Razumeti, kakšna je. To je vse.“

Ga. Dennett je zdaj na robu solz. Njene modre oči se začnejo solziti in pordijo, ko klavrno poskuša zatreti drobne kapljice. „Ali mislite, da se je Mii kaj zgodilo?“

Sam pri sebi si mislim: ali me niste zato poklicali sem? *Vi* mislite, da se je Mii nekaj zgodilo, ampak namesto tega rečem: „Mislim, da bi morali zdaj ukrepati in se kasneje zahvaljevati bogu, ko se bo izkazalo, da gre za nesporazum. Prepričan sem, da je v redu, res, vendar tega nočem kar spregledati, ne da bi zadevo vsaj preveril.“ Samega sebe bi zbrcal, če – če – bi se izkazalo, da ni vse v redu.

„Kako dolgo že živi Mia na svojem?“ vprašam.

„Čez trideset dni bo sedem let,“ izstreli ga. Dennett.

PRIDNA PUNČKA

Osupel sem. „Ali štejete? Vse do dneva natančno?“

„Bil je njen osemnajsti rojstni dan. Komaj je čakala, da odide od tod.“

„Ne bom poizvedoval,“ rečem, vendar mi v resnici ni treba. Tudi jaz komaj čakam, da se poberem od tod. „Kje živi zdaj?“

Odgovori sodnik. „V stanovanju v mestu. Blizu Clarka in Addisona.“

Sem goreč pristaš Chicago Cubsov, zato me to navduši. Že samo ob omembi besed *Clark* ali *Addison* zašilim ušesa kakor lačen kužek. „Wrigleyville. To je lepa soseska. Varna.“

„Prinesla vam bom naslov,“ se ponudi ga. Dennett.

„Če vas ne moti, bi ga rad pregledal. Da preverim, ali je kakšno okno razbito, sledi vloma.“

Glas ge. Dennett zatrepeta, ko vpraša: „Mislite, da je v Mijino stanovanje kdo vlomil?“

Poskušam delovati pomirjujoče. „Samo preveril bi rad. Ga. Dennett, ali stavba nima vratarja?“

„Ne.“

„Varnostni sistem? Kamere?“

„Kako naj bi to vedeli?“ zagodrnja sodnik.

„Ali je ne obiskujete?“ vprašam, preden se mi uspe zadržati. Čakam na odgovor, vendar ga ne dobim.

MARY KUBICA

EVE

POTEM

Zapnem ji plašč, ji čez glavo potegnem kapuco in odpraviva se ven v neusmiljeni chicaški veter. „Pohiteti morava,“ rečem in ona prikima, čeprav ne vpraša, zakaj. Ko se odpraviva proti Jamesovemu terenskemu vozilu, ki je parkirano pol ducata korakov stran, naju sunek vetra skoraj podre na tla, in medtem ko sežem po njenem komolcu, sem prepričana samo o tem, da če bo ena od naju padla, bova padli obe. Štiri dni po božiču je parkirišče ledena zaplata. Po najboljših močeh se jo trudim zaščititi pred mrazom in neusmiljenim vetrom, potegnem jo k sebi in jo objamem okrog pasu, da bi jo obdržala na toplem, čeprav je moja drobna postava precej manjša in sem prepričana, da mi je pri tej nalogi žalostno spodletelo.

PRIDNA PUNČKA

„Naslednji teden greva nazaj,“ rečem Mii s povzdignjenim glasom, ki preglasi loputanje vrat in zapenjanje varnostnih pasov, medtem ko zleze na sedež. V naju zabučí radio, motor avtomobila je na ta mrzli dan na robu smrti. Mia se zdrzne in Jamesa prosim, naj ugasne radio. Na zadnjem sedežu Mia molči, strmi skozi okno in opazuje tri avtomobile, ki nas obkrožijo kakor trop lačnih morskih psov, medtem ko so njihovi vozniki vsiljivi in sestradani. Eden k očesu dvigne fotoaparát in bliskavica nas skoraj oslepi.

„Kje za vraga so policisti, ko jih potrebuješ?“ je vprašal James kar tako tja v en dan in pritisnil na hupo, da si je Mia ob groznem zvoku pokrila ušesa. Zopet bliskavice fotoaparátov. Avtomobili so prežali na parkirišču s prižganimi motorji, iz izpušnih cevi se je v siv dan dvigal dim.

Mia dvigne pogled in vidi, da jo opazujem. „Ali si me slišala, Mia?“ vprašam s prijaznim glasom. Odkima in lahko slišim njene vznemirjujoče misli, ki se ji podijo po glavi: *Chloe. Ime mi je Chloe.* Njene modre oči so prikovane na moje, rdeče in vlažne so od zadrževanih solza, kar je od Mijine vrnitve postalo nekaj vsakdanjega, čeprav je kot vedno tam James, ki me opomni, naj molčim, in medtem ko se trudim najti smisel vsega tega, si na obraz priključem nasmeh, prisiljen, vendar povsem iskren, in po mislih se mi podijo neizrečene besede: *Ne morem verjeti, da si doma.* Pazim, da dam Mii prostor, ne povsem prepričana, koliko ga potrebuje, vendar prepričana, da nočem prekoračiti mej. Njeno prizadetost vidim v vsakem gibu in izrazu, v načinu,

kako stoji, nič več prekipevajoča od samozavesti, kakor je bila Mia, ki jo poznam. Vem, da se ji je zgodilo nekaj groznega.

Vendar se sprašujem, ali čuti, da se je nekaj zgodilo meni?

Mia pogleda stran. „Dr. Rhodesovo lahko spet obiščeva naslednji teden,“ rečem in ona v odgovor prikima. „V torek.“

„Ob kateri uri?“ vpraša James.

„Ob enih.“

Z eno samo roko preveri svoj pametni telefon in mi nato pove, da bom morala Mio k zdravnici odpeljati sama. Pravi, da je takrat sojenje, ki ga ne sme zamuditi. In poleg tega reče, da je prepričan, da zmorem sama. Odvrnem mu, da seveda *zmorem*, vendar se nagnem k njemu in mu šepnem na uho: „Zdaj te potrebuje. Njen oče si.“ Opomnim ga, da sva se o tem pogovorila in se strinjala ter da je obljubil. Reče, da bo videl, kaj lahko naredi, vendar me obhaja velik dvom. Vidim, da verjame, da mu delovnik ne dopušča časa za družinske težave, kot je ta.

Na zadnjem sedežu Mia strmi skozi okno in gleda v svet, ki beži mimo nje, medtem ko se peljemo po I-94 ven iz mesta. Ura je skoraj pol štirih v petek popoldne, novoletni konec tedna, zato v prometu vlada strašna zmeda. Ustavimo se in čakamo in se nato po polžje pomaknemo naprej, nič več kot petdeset kilometrov na uro na hitri cesti. James nima potrpljenja za to. Strmi v vzvratno ogledalo in čaka, da se zopet prikažejo nadležni novinarji.

„Torej, Mia,“ reče James, ki se skuša kratkočasiti. „Dohtarica pravi, da imaš amnezijo.“

PRIDNA PUNČKA

„Oh, James,“ rotim, „prosim, ne zdaj.“

Moj mož ni pripravljen čakati. Temu skuša priti do dna. Minil je komaj teden dni, odkar je Mia doma in živi z nama, ker ni sposobna biti sama. Pomislim na božični dan, ko je na naš dovoz počasi zapeljal zdelan rdečkasto rjav avtomobil z Mio zadaj. Spomnim se, kako je James, ki je skoraj vedno odmaknjen, skoraj vedno brezbrizen, pohitel skozi vhodna vrata in bil prvi, ki jo je sprejel ter na našem s snegom prekritem dovozu objel to izčrpano žensko, kakor da bi bil on tisti in ne jaz, ki je žaloval vse tiste dolge, strašne mesece.

Ampak vse od takrat, ko je trenutno olajšanje zbledelo, sem opazovala, kako je Mia v svoji pozabi postala za Jamesa utrudljiva, samo še eden od primerov iz njegovega stalnega kupa dela namesto najina *hčerka*.

„Kdaj pa?“

„Kasneje, prosim. In poleg tega je tista ženska strokovnjakinja, James,“ vztrajam. „Psihiatrinja. Ni *dohtarica*.“

„V redu, Mia, *psihiatrinja* pravi, da imaš amnezijo,“ ponovi, vendar Mia ne odgovori. Gleda jo v vzratnem ogledalu, njegove temno rjave oči jo držijo v primežu. Za bežen trenutek se trudi vračati pogled, vendar se potem njene oči spustijo k rokam, kjer se zatopi v majhno krasto.

„Ali bi rada kaj pripomnila?“ jo vpraša.

„To je rekla tudi meni,“ odvrne in spomnim se zdravničnih besed, ko je v turobni pisarni sedela nasproti mene in Jamesa – Mii je dovolila oditi in jo poslala v čakalnico, da bi listala

po zastarelih modnih revijah – ter nama ponudila dobesedno učbeniško definicijo posttravmatske stresne motnje, ob čemer sem lahko pomislila samo na tiste uboge vietnamske veterane.

Zavzdihne. Vidim, da se Jamesu zdi to neverjetno, dejstvo, da bi njen spomin lahko kar izpuhtel v zrak. „Torej, kako to gre? Spomniš se, da sem jaz tvoj oče in da je to tvoja mama, vendar misliš, da ti je ime Chloe. Veš, koliko si stara, kje živiš in da imaš sestro, vendar nimaš pojma o Colinu Thatcherju? Resnično ne veš, kje si bila zadnje tri mesece?“

Mii stopim v bran in rečem: „Imenuje se selektivna amnezija, James.“

„Praviš, da izbere stvari, ki se jih hoče spominjati?“

„Tega ne počne Mia – to počne njena podzavest ali nezavest. Boleče misli potlači tja, kjer jih ne more najti. To ni nekaj, kar se je *odločila* narediti. Njeno telo ji na ta način pomaga pri premagovanju.“

„Premagovanju česa?“

„Vsega skupaj, James. Vsega, kar se je zgodilo.“

Zanima ga, kako lahko to popravimo. Tega ne vem prav dobro, vendar predlagam: „S časom, najbrž. Terapijo. Hipnozo.“

Ob tem se posmehne, saj se mu hipnoza zdi tako pristna kot amnezija. „Kakšne vrste zdravila?“

„Antidepresivi, James,“ odgovorim. Obrnem se okrog, potrepļjam Mio po roki in rečem: „Morda se njen spomin ne bo nikoli vrnil, in tudi to bo v redu.“ Za trenutek jo občudujem, skoraj zrcalna podoba mene je, čeprav višja in mlajša ter za

PRIJDA PUNČKA

razliko od mene leta in leta stran od gub in belih kodrov, ki začenjajo vdirati v mojo kopico temno blond las.

„Kako ji bodo antidepresivi pomagali priti do spomina?“

„Z njimi se bo bolje počutila.“

Vedno je povsem brezobziren. To je ena od Jamesovih napak. „Preklemano, Eve, zaradi česa naj bi se počutila slabo, če se ne more spomniti?“ vpraša in najine oči se zazrejo skozi okno v mimoidoči promet, saj je pogovora za nas konec.